

skrev rent faktisk ned, hvilke konkrete initiativer socialministeren kom med, som vi ikke tidligere er blevet præsenteret for, bortset fra at boligministeren havde nogle overvejelser om, at man eventuelt skulle kunne anke over optagelse på ventelister, og i øvrigt var fremstillingen forskert, for problemet er ikke at blive optaget på venteliste, eller at der er ventelister i en anden kommune, problemet er at blive optaget på venteliste i den kommune, man bor i, og det er det, der gør, at man ikke uden videre kan flytte.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Erhard Jakobsen: Bistandsloven bestemmer jo, fordi Folketinget har bestemt det, at kommunerne er forpligtet til at yde den nødvendige hjælp både til praktisk bistand i hjemmet og til personlig pleje. Jeg tror, hr. Erhard Jacobsen – og det udtrykte han da også – er enig med mig i, at det fungerer ikke, den nødvendige hjælp er ikke til stede. Der er kommuner i dette land, som enten ikke evner eller ikke vil leve op til de bestemmelser, der står i bistandsloven.

Ja men hvis kommunerne ikke evner eller ikke vil, så må borgerne – og borgernes ret skal komme foran kommunernes ret – så må borgerne have ret til at klage over det, kommunerne nægter at efterkomme, og som Folketinget har vedtaget.

Det er i og for sig det indgreb i det kommunale selvstyre, som Fremskridtspartiet foreslår, og man kan jo ikke sige, at kommunerne ikke har fået mange chancer. Vi er jo mange, der med dagsordenen i 1991 og umiddelbart efter var med til at bevilge 350 mio. kr. til kommunerne til en ekstra indsats på det her område og opdagede, at de blev brugt til alle mulige andre formål, og det var man ikke engang bange for at sige offentligt.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Ja, så må jeg bare fastslå, at fru Kirsten Jacobsen har altså hørt socialministerens indlæg anderledes, end jeg har hørt det, og jeg mener ellers, at jeg forstod det temmelig godt, for det er ting, jeg har beskæftiget mig med i nogle år. Jeg mener, at der i socialministerens indlæg lå en lang række ting.

Hvornår initiativet er taget, det er da ligegyldigt – om det er under den forrige regering eller nu. Det afgørende er, at der er nogle ting i gang, der er nogle undersøgelser i gang, og jeg har da aldrig hørt, at man herinde i Folketinget skulle plumpe løs til bare at vedtage noget uden først

at afvente nogle undersøgelser, der bliver lavet. Det er dog den almindeligt anvendte fremgangsmåde.

Så derfor må jeg stadig væk sige, at jeg tror, fru Kirsten Jacobsen har haft så travlt med at forberede sit indlæg i forbindelse med dagsordenen, at hun slet ikke fik hørt ordentligt efter, hvad det egentlig var, socialministeren sagde. Må jeg fastslå, at vi andre, der hører efter, må sige, fru Kirsten Jacobsen har givet os en fornemmelse af, at det er galt på dette område, som det har været i årtier. De ting, fru Kirsten Jacobsen fører frem, har jeg hørt i massevis af gange før, der er intet nyt i det. Det nye i det er, at socialministeren faktisk kan fortælle, at nu tager man fat på det, og nu tager man fat på det, og det dér laver man undersøgelse på.

Det er i hvert fald for mig med den erfaring, jeg har i praktisk politik, ikke i ord, men i praktisk politik, dér er det sådan noget som det, socialministeren oplyste, der spiller en rolle, det er det, vi skal bygge videre på. Det er ikke en dagsorden, for det ved vi alle sammen: Den gør hverken fra eller til.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg kunne ikke finde på at skyde hr. Erhard Jakobsen forkerte motiver i skoene, og jeg ville da slet, slet ikke med den parlamentariske erfaring, hr. Erhard Jakobsen har, driste mig til at tro, at hr. Erhard Jakobsen for en gangs skyld måske havde haft nogle forudfattede meninger om, hvad han troede jeg sagde, og ikke hvad det var, jeg sagde.

Jeg erkender, at der er sket noget. Jeg erkender, at man bygger flere ældreboliger. Jeg erkender, at der er udvalg, der er igangsat. Jeg erkender, at man kan lave telefonrådgivning. Det er ikke et spørgsmål om, at jeg kritiserer det, socialministeren gør. Jeg synes, det er godt.

Men det, jeg siger, er, at det ikke er godt nok. Der er nogle akutte problemer, som ældre mennesker lever med hver eneste dag, og som gør, at mange tusind af dem ikke lever en værdig tilværelse. Det kan Folketinget ikke være bekendt, især ikke, fordi hr. Erhard Jakobsen gav mig ret i, at det er problemer, som vi har kendt i årevis. Så er det for dårligt, vi ikke har fået dem løst.

Det er for dårligt, at vi læser den ene avisartikel efter den anden om patienter, som kommer hjem fra sygehuset fuldstændig hjælpeløse og bliver efterladt på trappen. Det er for dårligt, når vi læser om, at 90-årige ikke kan komme på